

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ତୁମେ ନିରାପଦ ରହିବ, ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ, ତେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରୂପୀ ଶତ୍ରୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବିକରମର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଥିଲେ, ତା’ର ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ହୋଇଥିବ ? ଏହାକୁ ହାଲୁକା କରିବାର ବିଧି ଶୁଣାଅ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେପରମ୍ଭନ୍ତ ବିକରମର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି ସେପରମ୍ଭନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏଭଳି କରମ କରିଛ ଯାହାକି ବାରମ୍ବାର ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି, ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ଏହି ବୋଝକୁ ହାଲୁକା କରିବା ପାଇଁ ନିଦ୍ରା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଦ୍ରାଦିତ୍ ହୁଅ । ରାତ୍ରି ଉଦାତ୍ତ ରହି ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକରମର ବୋଝ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ମାତା ଓ ମାତା.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଜଗତଅମ୍ବାତ୍ମକର ମହିମା କାହିଁକି ନା ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ ରଚନା । ଏକଦମ୍ ନୂଆ ରଚନା ତ ହୋଇନଥାଏ । ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ ହୋଇଥାଏ । ଆମକୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକରୁ ଅମରଲୋକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଯେପରି ବଞ୍ଚିବିବା ଏବଂ ମରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଅଟେ । ତେବେ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ମରି ସମାପ୍ତ ହେବାର ଅଛି ଅଥବା ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରି ଅମରଲୋକକୁ ଯିବାର ଅଛି । ଜଗତର ମାଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗତର ରଚୟିତା । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ଏହି ରଚନା ବାବା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଏହି ସଂଗ୍ରମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ହେବ । କହୁଛନ୍ତି ମଧୁ ଯେ ମୁଁ କଲ୍ପର, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଗ୍ରମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କେବଳ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭୁଲ୍ କରି ଏହି ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏକଥା କିଏ କହିଥିଲେ, କେବେ କହିଥିଲେ, କେଉଁଠାରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ? ଆରକ୍ଷା, ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ, ଯିଏକି ଏପରି କହୁଛନ୍ତି ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାତ୍ମକର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ଗୀତାର ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନିଯିବେ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି— ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ବନ୍ଧା ଦେବା ପାଇଁ । ନଚେତ୍ ୨୧ ଜନମର ବନ୍ଧା ସେମାନଙ୍କୁ କିଏ ଦେଲା ? ଲେଖା ମଧୁ ଯାଇଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ମୁଖ ଦୃଢ଼ାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଚନା କଲେ । ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ବସି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେବେ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଚିତ୍ର ମଧୁ ତିଆରି କରାଇବେ । ବାସ୍ତବରେ ଏଥିରେ କୌଣସି ଲେଖା-ପଢା କରିବାର କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ସହଜ କରି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ଏହି ଚିତ୍ର ଦୃଢ଼ାରା ବହୁତ କାମ ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ଜଗତଅମ୍ବାତ୍ମକର ମଧୁ ମହିମା ରହିଛି । ଶିବଶକ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଶକ୍ତି କାହାଠାରୁ ମିଳୁଛି ? ବିଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ । “ସାରା ବିଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଧିକାରୀ” ଏହି ଶବ୍ଦର ମଧୁ ମହିମା କରିବା ସମୟରେ ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା କିଛି ବି ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦିରେ ଅଛି ସିଏ ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଅଧିକାରୀ ରହିଥା’ନ୍ତି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ହାତରେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଥିବାର ମଧୁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ କମଳ ଦୃଢ଼ାରା ସମସ୍ତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ଅଧିକାର ହେଲା ନା । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣି ନାହିଁ ଯେ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରର କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଧର୍ମ ଧର୍ମ ଅଛି ବୋଲି ମଧୁ କୁହାଯାଉଛି । ସେଥିରୁ ମଧୁ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ମୁଖ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ମୂଳଦୁଆ । ସେଥିପାଇଁ ବରଗଛର ଉଦାହରଣ ମଧୁ ଦିଆଯାଉଛି । ଏହାର ମୂଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲାଣି । ବାକି ଏହାର ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ରହିଛି, ଏହା ହିଁ ତ ଉଦାହରଣ ଅଟେ । ଦୁନିଆରେ ତ ବହୁତ ବୃକ୍ଷ ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧୁ ବୃକ୍ଷ ରହିବ ନା । କିନ୍ତୁ ଜଙ୍ଗଲ ନୁହେଁ ସେଠାରେ ବଗିଚା ରହିବ । ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଜିନିଷ ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଲ ମଧୁ ରହିବ । କାଠ ଆଦି ତ ଦରକାର ହେବ ନା । ଜଙ୍ଗଲରେ ମଧୁ ପଶୁପକ୍ଷୀ ବହୁତ ରହିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସବୁ ଜିନିଷ ଫଳଦାୟକ ହେବ । ପଶୁପକ୍ଷୀ ମଧୁ ଶୋଭାବର୍ତ୍ତନ କରିଥା’ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଅପରିଷ୍କାର କରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ପଶୁ-ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧୁ ସୃଷ୍ଟିର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେଠାରେ ସୃଷ୍ଟି ସତୋପରଧାନ ହେବ ତେଣୁ ସବୁ ଜିନିଷ ସତୋପରଧାନ ହେବ । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗର ଆଉ କ’ଣ! ପ୍ରଥମ ମୁଖ କଥା ହେଲା— ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ଚିତ୍ର ତିଆରି ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଏଥିରେ ମଧୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ବ୍ରହ୍ମା ଦୃଢ଼ାରା ସ୍ଥାପନା, ବିଷଣୁ ଦୃଢ଼ାରା ପାଳନା.... ଏହି କଥାକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବିଷଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି ପାଳନା କରନ୍ତା । ଏକଥା ତ ବୁଝିପାରୁ ନା । ଏକଥା କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବେ । ପୁଣି ଏକଥା ମଧୁ ଲେଖାଯାଇଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ନିଜର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା’ନ୍ତି । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଏହି କଥା ମଧୁ ଲେଖାଯାଇଛି । ଭଗବାନୁବାଚ ଅକ୍ଷର ମଧୁ ସଠିକ୍ ଅଟେ । ଭଗବାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଯଦି ବିଗତିଯାଏ

ତେବେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଖଣ୍ଡନ ହୋଇଯିବ । ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ ବାବା ଦିନକୁ ଦିନ ଭଲ-ଭଲ ପାଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ପରଥମେ-ପରଥମେ ତ ନିର୍ଗତ୍ୟ କରାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଭଗବାନ ଉତ୍ଥାନର ସାଗର, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜରେ କେଉଁ ଉତ୍ଥାନ ଥାଏ ? ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଚୈତନ୍ୟ ବୃକ୍ଷର ଉତ୍ଥାନ ହିଁ ରହିଥିବ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ଉତ୍ଥାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କମାର-କୁମାରୀ ନାମ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ । ପୂଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର କୁମାର-କୁମାରୀ ତ ଜେର ଅଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ରଚନା ଅଟେ ନା । ବାବା-ମମ୍ମା ଅଥବା ମାତା-ପିତା ତ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି । ଜଗତଅମ୍ଭା ସରସ୍ୱତୀ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ବାସନ୍ତବିକ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କମାର-କୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ହିଁ ରଚନା ହେବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ଥାନର ସାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବୀଜରେ ନିର୍ଗତ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଉତ୍ଥାନ ହିଁ ରହିଥିବ । ତେବେ ତାଙ୍କର ରଚନା ଚୈତନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ଅଟେ । ବାବା ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ବସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ଶୁଣିବା ସମୟରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ମଜା ଲାଗୁଛି, କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲା ମାତ୍ରେ ସବୁକିଛି ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଦ୍ରାଜିତ ହୁଅ । ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଛାଡ଼ି, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ସେଥିପାଇଁ ରାତ୍ରି ଉଦାଗର ହୋଇ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଦନ୍ତ-ଦନ୍ତମାନଙ୍କର ବିକରମର ବୋଝ ବହୁତ ରହିଛି । ଯାହାକି ତୁମକୁ ଧାରଣା କରିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ଏଭଳି କିଛି କରମ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଦୂଃଖୀ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଚାର୍ଟ ଲେଖିପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ୭୫ ଶତକଡ଼ା ଯୋଗ କରୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ଯିଏ ସବୁଠାରେ ଆଗରେ ରହିଛନ୍ତି ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ— ମୁଁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ସତ୍ୟ ଚାର୍ଟ ଲେଖିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନୁକରଣ କରିବା ଦରକାର । ଅନୁକରଣ କରୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ଚାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ପଠାଉନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷାରୂପ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ମିଳୁଛି । ଏସବୁକୁ ଧାରଣା କରିବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଏଥିରେ ଥକିଯିବାର ନାହିଁ । ଆଉ କେହି କେହି ତ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ନେଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଆଜି ନହେଲେ କାଲି ବୁଝିଯିବେ । ବାବା କହିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଇଥିବେ ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଯିବେ । ଏକଦା ଆଫ୍ରିକାନମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ହେବ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଭାରତକୁ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବେ ଆଗରୁ କେବେ ଆସୁନଥିଲେ । ଏବେ ସବୁ ଦେଶରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଜର୍ମାନୀର ରାଜକୁମାର ଆଦି କେବେ ବାହାରକୁ ବାହାରୁ ନଥିଲେ । ନେପାଳର ରାଜା କେବେ ରେଳ ଦେଖିନଥିଲେ, ନିଜ ଦେଶରୁ ବାହାରକୁ ଯିବାର ହୁକୁମ୍ ନଥିଲା, ପୋପ୍ କେବେ ବାହାରକୁ ବାହାରୁନଥିଲେ, ଏବେ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଠାକୁ ସମସ୍ତେ ଆସିବେ କାହିଁକି ନା ଏହି ଭାରତ ସବୁ ଧର୍ମବାଳାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ତୀର୍ଥ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଏହାର ପ୍ରଚାର ବହୁତ ଜୋରରେ ହେବ । ତୁମକୁ ସବୁ ଧର୍ମର ଧର୍ମାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା କହି, ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି ଉତ୍ଥାନକୁ ଧାରଣା କରିବେ ଯେଉଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମବାଳା ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ଏହି କଥା ବୁଝିଯିବେ ତେବେ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଶତ୍ଵାସ୍ଥାନ କରିବେ । ଆମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ ନା, ତେଣୁ ଆମକୁ ଗୀତା ଶୁଣାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ଏହି ଅବିନାଶୀ ବାବା ସ୍ୱାସ୍ଥରଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ଆମର ଅଧିକାର ଅଛି, ତେବେ ନିଜ ପିତାତ୍ମକ ଘରକୁ (ମୁକ୍ତିଧାମ) ଯିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଧିକାର ଅଛି । ତେଣୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇବାର ଅଧିକାର ସମସ୍ତଙ୍କର ରହିଛି । ଜୀବନମୁକ୍ତି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିବ । ଜୀବନର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିନାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଜୀବନମୁକ୍ତିରେ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କମ ସୁଖ, କମ ଦୁଃଖ ପାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହିସାବ-କିତାବ ଅଟେ । ଭାରତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କାଟକାଳ ହୋଇଛି, ଯିଏକି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଥିଲା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି— ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖବାସୀ ଅଟେ । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ, ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସ୍ୱାସ୍ଥର ଲଗ୍ନର ପିତା ହିଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ ସଂସାଧନ କରୁଛନ୍ତି ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାସନ୍ତରେ କହୁଥିଲେ ଯେ ଖରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବରଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱାସ୍ଥ ଥିଲା, ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଖରୀଷ୍ଟ କ'ଣ କେବେ ସେଠାକୁ ଆସିପାରିବେ କି! ସିଏ ତ ନିଜ ସମୟରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ନିଜ ଅଭିନୟର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ତୁମେ ଶରୀରରେ ଚାଲିପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧି ଏକାଭଳି ନୁହେଁ । ଶରୀରରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ସାହାସ ଦରକାର । ପୁଣି ଶିବବାବା ଆପଣ ଯାହା ଖୁଆଇବେ, ଯାହା ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେବେ... ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଜଗଦମ୍ଭାତ୍କ ଦୂଃଖୀ । ତେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିବେ ନା । ସେଥିପାଇଁ ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଦୂଃଖୀ ହିଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବେ ନା । ଏଠାରେ ଦୁଇଟି ଶରୀର ତ ଏକତ୍ର ନାହିଁ । କେତେକ ଯୁଗମ ଶରୀରଧାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତ ଉଭୟଙ୍କର ଅଲଗା-ଅଲଗା ହୋଇଗଲା । ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ଉତ୍ଥାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଉତ୍ଥାନ

କାହା ଦ୍ଵାରା ଦେବେ ? ଶରୀକୃଷ୍ଣଟଙ୍କର ଚିତ୍ତର ତ ଅଲଗା । ଏଠାରେ ତ ବରହମାତ୍ଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ କେତେ ବରହମାତ୍ଙ୍କୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି, ଏହା କୌଣସି ଅନ୍ଧଧର୍ମଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ । ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୁରୁଷରୁ ଯେଉଁମାନେ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି । ବାହାରେ ତ କେହି ନିଜକୁ ବି.କେ. ବୋଲି କହିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏମାନେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ଶିବବାବାଟଙ୍କର ତ ସନ୍ତାନ ନାହାଁନ୍ତି । ବାକି ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ପୁରୁଣାରୁ ବାବା ନୂଆ କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ଖାଦ ମିଶିବା ଦ୍ଵାରା ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶିଲେ ତାହା ନକଲି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଅପବିତ୍ର ହେଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ । ପୁଣି ଏହା ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ସୁନାକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ନିଆଁରେ ପକାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ କେତେ ବଡ଼ ବିନାଶ ହେଉଛି । ଏହି ପରବ ଆଦି ସବୁ ଭାରତରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଏହା କାହାର ସ୍ମୃତି ଏବଂ କେବେଠାରୁ ହୋଇ ଆସୁଛି, କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହି ଉତ୍ତାନକୁ ବହୁତ କମ ଲୋକ ଧାରଣ କରିପାରିବେ । ଯଦି ପଛକୁ ଚାହିଁ ମିଳିବ, ତେବେ ତା' ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ହେବ ? ବହୁତ କମ ସୁଖ ମିଳିବ ନା । ଦୁଃଖ ତ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । କେତେକ ନୂଆ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ପୁରୁଷମାନେ ଏତେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହିଛି, ତେବେ ଯିଏ ସେବା କରିବେ ସିଏ ହିଁ ବାବାଟଙ୍କର ହୃଦୟରେ ରହିବେ । କୁହାଯାଏ ନା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ତ' ବାହାରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଭଲ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଅନ୍ତରର ସହିତ ସନ୍ଦେହ କରିଥାଆନ୍ତି । ଆଉ କେହି ବାହାରେ ଭଲ, ଭିତରେ ଖରାପ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ସେବା ମଧ୍ୟ କରିନଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ଧଧର୍ମଟଙ୍କର ସାହାରା ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ତୁମପାଇଁ ବଞ୍ଚିବା-ମରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଅମରପୁରୀରେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଜଣାପଡ଼ିଯାଉଛି ଯେ କିଏ-କିଏ କଳ୍ପ ପୁରୁଷରୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଥିଲେ, ସବୁକିଛି ଏହିଠାରେ ଦେଖାଯାଉଛି । ତୁମେ ଯେତେ-ଯେତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବ ସେତେ ନିରାପଦରେ ରହିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ତୁମକୁ ହରାଇ ଦେଉଛି । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ ଯେତେ ଶରୀମତ ଆଧାରରେ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବ ସେତେ ଭଲ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଚିତ୍ତର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ବରହମାତ୍ଙ୍କୁମାର କୁମାରୀ ତ ସମସ୍ତେ, ତେବେ ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବାବା । ପୁଣି ଇଏ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା.... ଶିଖପରମ୍ପରାଲା ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଟଙ୍କର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, ଗୁରୁନାନକଟଙ୍କର ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ । ସାହେବଙ୍କୁ ଜପ କଲେ ସୁଖ ମିଳିବ । ଏହା ହେଉଛି ସାରାଂଶ, ସତ୍ୟ ସାହେବଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ସୁଖ ପାଇବ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପଦତି ମିଳିବ । ଏକ ଓଁକାରଟକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁଛନ୍ତି... ଆତ୍ମାକୁ କୌଣସି କାଳ ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କେବଳ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ବାକି ବିନାଶ ହୋଇନଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଅକାଳମୃତ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଅକାଳ ମୃତ ଅଟେ ତେବେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ହିଁ ଆତ୍ମାମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସ୍ଥିର ଅଟେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନଥାଏ । ବାବା ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଉତ୍ତାନର ସାଗର, ରୂପ-ବସନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଅନ୍ଧଧର୍ମଟଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ଅନ୍ଧଧର୍ମଟଙ୍କର ସାହାରା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜୀବଦାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ତାହାହେଲେ କେବେ ବି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଆରବ୍ଧ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଟଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଟଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶରୀମତ ଆଧାରରେ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ଧଧର୍ମଟଙ୍କର ସାହାରା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉତ୍ତାନ ଶୁଣାଇବାର ଶତ୍ଵଖ୍ୟାନି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଚାର୍ଟର ଉଦାହରଣ ରହି ବିଶେଷ ଭାବରେ ଯୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗରେ କେବେ ଅକ୍ତିଯିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ସାତ୍ର-ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ଵାରା ବିଶାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନର ନିମିତ୍ତ ହେଉଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସାତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ଵାରା ବିଶାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଠିକା ନେଇଛ, କାରଣ ସାତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହିଁ ବିଶାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆଧାର । ସାତ୍ର-ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିନା କୌଣସି ବି ଆତ୍ମା ପ୍ରତି କେତେ ବି ମେହେନତ କର, ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାହିଁକିନା ଆଜିକାଲି ସମୟରେ କେବଳ ଶୁଣିବା ଦ୍ଵାରା କେହି ବି ବଦଳୁନାହାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା ବଦଳିଯିବେ । କେତେକ ବନ୍ଧନ ପକାଉଥିବା ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଜୀବନର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖି ବଦଳିଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜେ କରି ଦେଖାଇବା ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଦେଖାଇବା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେବାଧାରୀ ହେବା ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ସମୟ, ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ବାଣୀର ଶକ୍ତିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ ତେବେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***